

[Veistrup.]

Fornuften byder. Derfor er det et meget daarligt Argument at anvende mod den Understøttelse, der her er Tale om.

Det er blevet sagt, at der er en 10—12 pCt. af de arbejdsløse, som ikke er forsikrede, og jeg spurgte, om man da vilde begrænse den Understøttelse, man her tænker paa, til disse 10—12 pCt. arbejdsløse, men det mente man ikke, man vilde. I Venstres Ændringsforslags § 3 siges det, at til Personer, der kan sidestilles med de i § 2, Stk. 1, nævnte, men som ikke er arbejdsløshedsforsikrede, er Kommunen berettiget til at yde en Brændselshjælp paa 30 Kr. for Forsørgere og 20 Kr. for Ikke-Forsørgere. Jeg har udtrykkeligt spurgt, om det var begrænset til de arbejdsløse, som ikke er forsikrede, og dertil har Ordføreren for Venstre sagt, at det var det ikke. Men saa spørger jeg: Hvor skal man da sætte Grænsen? Er det muligt at sætte en Grænse, eller er det saadan, at Folk, som mener de trænger til Hjælp paa en eller anden Maade, kan gaa hen til Kommunen og sige: Hør, vi er trængende, kan vi ikke faa en Hjælp, saa kan I gaa hen til Staten bagefter og faa Pengene! Jeg tror dog, at det ærede 11te Medlem for 5te Kreds (Bækgaard), som ikke er ukendt med kommunale Forhold, vil indrømme mig, at det er et Forhold, som det vilde være fuldkommen urimeligt at etablere, for ikke at sige ansvarløst. Derfor tror jeg, at man skal holde sig inden for de Grænser, som engang fastsættes i Lovforslaget.

Dernæst vil jeg gerne spørge det ærede Medlem, om han har nogen Beregning over, hvad Loven vilde koste, hvis Grænserne skulde udvides til det, det ærede Medlem omtalte. Thi naar man gaar ind for et Forslag, som vil koste Penge, maa man dog nogenlunde vide, hvad det vil koste. Derfor synes jeg, at vort Forslag er stillet fuldstændig korrekt: det koster saa og saa meget, og det maa vi tage Stilling til; men at vedtage Forslag om Understøttelse i stor Udstrækning uden at ane, hvad det vil koste, tror jeg man skal være varsom med.

Ja, som sagt, vi for vort Vedkommende har ikke vist Uvillighed over for Oppositionspartierne, men naar man har spurgt, om de kunde slaa af paa de og de Punkter, har de sagt: Nej, det kan vi ikke gøre. Man vil med andre Ord fastholde den Stilling, Partifællerne har indtaget i Folketinget, og derfor har man ikke kunnet komme til Enighed i Udvalget.

Jeg anbefaler, at man stemmer imod

de af Venstre og de Konservative stillede Ændringsforslag og vedtager Lovforslaget, saaledes som det er kommet til os fra Folketinget.

Socialministeren (Ludvig Christensen):

Jeg vil gerne takke Udvalget for det hurtige Arbejde, der her er udført. Jeg havde naturligvis ikke haft det mindste imod, at der kunde være opnaaet Enighed. Det er ikke lykkedes. Jeg skal erkende, at der heller ikke har været megen Tid, men derfra og til at karakterisere det, der er sket, som et Diktat, saaledes som det konservative Mindretal gør det, er der dog et Spring. Det vil maaske være nyttigt at minde den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti om, hvordan det var tidligere her i Tinget, navnlig dengang de nuværende Oppositionspartier havde Flertal baade i Folketinget og i Landstinget, og vi andre Gang paa Gang i Udvalgene fik Besked om, at hvis vi vilde noget, kunde vi jo selv skrive Forslag. Den Politik opretholdt man ogsaa, efter at der var skiftet Flertal i det andet høje Ting; man har Gang paa Gang stillet os over for, at vi her skulde begynde at skrive om paa Regeringens Forslag, indtil de kunde passe Oppositionen. Se, det var alligevel noget helt andet end det, der er Tale om nu, og jeg synes, man skal erindre sig dette, før man fremsætter Kritik af den Art, som er fremsat her.

De Ændringsforslag, der er stillet, saavel af Partiet Venstre som af Det konservative Folkeparti, er jo nøjagtigt de samme som de, der blev fremsat og stemt ned i Folketinget. Jeg kan for mit Vedkommende ikke tiltræde disse Ændringsforslag. Jeg kan navnlig ikke tiltræde, at man skal gaa uden for den Kreds, der er fastsat Udbetalinger til i Henhold til Lovforslaget. Der er ikke udelukket nogen fra at faa Hjælp, som er i Trang til at faa Hjælpen. Der er ved Loven aabnet Mulighed for, at Kommunerne, de sociale Udvalg, kan forhøje det Beløb, der lovligt kan udbetales som Maksimum til Medborgere, der faar Socialhjælp, med de samme 30 Kr., som Aldersrenten og Invalidere for indeværende Aar forhøjes med. Naar det er Tilfældet, og naar jeg er i Stand til at paavise, at der overhovedet ikke ved Loven udelukkes nogen, der efter Trangsundersøgelse og de sociale Udvalgs Skøn falder inden for den Kreds, der bør have Hjælpen, saa er det for mig kun en Demonstration, naar man bliver ved at fastholde, at man vil have Kredsen udvidet. Talen om, at man derved kunde holde